

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἄνθημα, διηθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ἀγαθότητι καὶ ἐκ τῆς Ἐκδοτικῆς Παιδαγωγικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΕΑ	
ἑξωτερικῆ	ἑξωτερικῆ
Ἔτησια 25—	Ἔτησια 25—
Ἔξαμηνος 14—	Ἔξαμηνος 14—
Τριμήνιος 7,50	Τριμήνιος 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οὐλαίου μὲν ἔτος.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριαιῶν 49, ἄρ. 28 κατὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 37

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἡ ἰδέα αὐτῆ ἔδινε φτερὰ στὰ πόδια τοῦ Φρέδου καὶ ἔσπευε νὰ φτάσῃ στὴν πλατεῖα Ἀγίου Μιχαήλ, ἐνῶ οἱ διαβάτες κοίταζαν ἐκφοβισμένοι τὴ μικρὴ αὐτῆ κλόστρα, ποὺ στραπατοσάριζε ἔλο τὸν χόμο μετ' τὸ μεγάλο τῆς πανέρι.

Ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, λοημονοῦσε δεῖ ἦταν ντομένος κορίτσι καὶ ἔσπευε μετὰ μεγάλης δρασκελιᾶς, ποὺ μπορούσαν νὰ γεννηθοῦν ὑποψίες ἂν ἕναν ἀνθρώπου, ποὺ ἔφερε ἀπὸ τέτοιες κλεψυργιᾶς.

Ἐπιτυχῶς ὅμως τὸ μᾶτι του ἔπεσε σ' ἕναν καθρέφτη, εἶδε τὸ εἶδωλό του, συνήλθε καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μετ' ἄλλο πῶς τῆς περὶ καὶ λιγώτερο ἀγορίστικο.

Ἐχόντες πεκολληθῆ στὴν ἐπιτυχία τῆς νέας του φορεσιᾶς, ὁ γιὸς τοῦ Δουρμὰν εἶχε ἀπόφαση νὰ μὴ θαρρῆται σὸ σπιτι τῶν παλιῶν καὶ ἀφεντικῶν, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἦταν ὄλοι καθισμένοι στὶ τραπέζι.

Ἦθελε νὰ κοροιδέσῃ τὴν μοχθηρὴν Μελανία καὶ συλλογιζόταν.

— Πάντα θὰ βρῶ τρόπο νὰ πῶ στὸν Ἰουλιανὸ β,τι ἔχω νὰ τοῦ πῶ.

Ἐφτασε. Ἀνέβηκε, χτυπώντας τὸ πανέρι του στοὺς τοίχους, εἰς κυκλικὴ σκάλα ποὺ ἔδρα'ε σὸ σπιτι τοῦ Ἀζάρ καὶ χτύπησε.

— Ἐμπρός! φώναξε μιά φωνὴ φιλή καὶ ἀντικαθητικὴ, ποὺ ὁ Φρέδος τὴ γνώρισε ἀμέσως ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κακώτροπης Μελανίας.

Καθὼς τὴν προβλέψει, ἔλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν καθισμένο γύρω σὸ στρογγυλὸ τραπέζι, ἀπὸ ἄλλοτε εἶχε κ'αθεὸς τὴ θέση του.

Ἐδῶς μόλις μπήκε καὶ ἔσπευε ἕνα βλέμμα, ἔβγαλε ἕνα σεναγαμὸ ἀνακροφίσεως: ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν ἐκεῖ δὲν ἦταν ἀρπαγμένος, εἶπε σκοτωμένος.

οὔτε κ'ἂν ἀρρωστος. Ὅστε ἦταν ἀκόμη καιρός.

Ἐνῶ τὸ παιδί στακθεῖν στὴν πόρτα, ἀμίλητο, ἀκίνητο, χαροῦμανο ποὺ ἔδλεπε τὸν Ἰουλιανὸ, καὶ ἔτριχε περιεργὰ βλέμματα στὴ Σοσίλη, ποὺ εἶχε μεγαλώσει καὶ εἶχε γίνει ἀκόμη πῶ ομορφῆ, ἡ κορὰ — Ἀζάρ φώναξε:

— Μπα! ἡ κλόστρα!.. Ἡ κορὰ Μαλέγκρ ἄλλαξε προσωπικὸ; Δέ σ' ἔχω ξαναῖδε, μικρὴ μου.

Ἐβόρα Μαλέγκρ ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ ἀισθανθῆ χαρὰ. Νὰ ποὺ τὸν εἰ-

— Μαζὲ ἡ κλόστρα!.. (Σελ. 289 στ. 8)

νοοῦσε ἡ τόχη: Ἡ κορὰ Ἀζάρ ἦταν πελάτισσα τῆς κορᾶς Μαλέγκρ. Μετ' ἀπάθεια λοιπὸν ἀπάντησε:

— Ναι, κορὰ.. Εἶμαι καινούργια τῆς κορᾶς Μαλέγκρ.

Ἐπιπρὸ νὰ τὸ ποῦμε, ἡ κκώτροπη γοναίκα δὲν ἄφησε νὰ τῆς φύγῃ ἡ εὐκαιρία χωρὶς τίς σχετικὰς γριμῆς. Ἐκλάισε τὴνα τῆς μᾶτι, κατὰ τὴ συνήθειά τῆς, καὶ φώναξε:

— Δὲν εἶναι κτώσταση αὐτῆ, νῆρ-χωνται νὰ μᾶς κόβουν ἀπάχω σὸ φαί. Ἐσένα, μικρὴ, θὰ σοῦ ἔξιζε νὰ σὲ κάμω νὰ ξαναθῆς ἄλλη ὥρα!

— Δὲν ἔξεραι, κορὰ, ἀπάντησε δειλὰ ὁ Φρέδος... Ἐγὼ ἔρχομαι ἔταν μετ'

διατάξουν. Ἡ κορὰ Μαλέγκρ μοῦ εἶπε. — Καλὰ!.. Ἀς τὰ λόγια τώρα... Περιμένα νὰ ετοιμάσω τὰ ροῦχα.

Ἄφησε τὴν πετσότα τῆς σὸ τραπέζι καὶ βγήκε φωνάζοντας τὴ Σοσίλη:

— Ἐλα μαζί μου, Σοσίλη!.. Καὶ σὺ, μικρὴ, σῆσον ἔδω! ὅταν τὰ ετοιμάσω, θὰ σοῦ φωνάξω.

Ἡ τόχη ἔψερσε θαυμάσια. Ὁ Φρέδος ἔμενε μόνος μετ' τὸν Ἰουλιανὸ καὶ τὸν κύρ-Ἀζάρ, ποὺ ἐξακολούθησαν τὸ φαγητὸ τους, χωρὶς νὰ τὴν προσέβουν.

Μόλις ὁ Φρέδος ἐθεδαίωθη δεῖ ἡ Μελανία δὲν θὰ τὸν ἀκούγε, πλησίασε τὸν Ἰουλιανὸ, τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο καὶ τοῦ εἶπε, μετ' τὴ φυσικὴ του φωνή:

— Ἰουλιανὸ... ἄκου δῶ... Ἐγὼ ὁ Φρέδος, σοῦ μιλοῦ.

Ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ μπραγκὸς τινύχησαν πάνω στὶς καρέκλες τους.

— Τι! ἔκαμε σπασισμὸς ὁ Ἀζάρ.

— Ὁ Φρέδος!.. μ' ἀτὰ τὰ ροῦχα;

— Ναι, εἶπε τὸ παιδί καὶ τοῦς ἔκαμε νόημα νὰ μιλοῦν σιγώτερα... Φόρεσα ἀτὰ τὰ ροῦχα γιὰ νῆρθω νὰ σοῦ πῶ δεῖ εἶν' ἀνάγκη νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ πᾶς νὰ κρυφθῆς στὴν ἐξοχὴ, καμιά δεκαπενταριά μέρες, ὡς εἰς 25 Μαΐου.

Ὁ μπραγκὸς τᾶς χάσει—δπως, ἄλλωστε, ἦταν φυσικὸ, γιατί ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος δὲν ἔξεραι τίποτα σχετικὸ.

Πιστὸς στὴν ἐπόθεση, ποὺ εἶχε δώσει σὸ φίλο του, ὁ Ἰουλιανὸς δὲν εἶπε τίποτε στὸν ἀφεντικὸν του, οὔτε γιὰ τὸ γράμμα, οὔτε γιὰ τὴν κληρονομιά, οὔτε γιὰ τοῦς κινδύνους ποὺ τὸν εἶχαν ἀπειλήσει ἀπὸ τὴν νῆτρα ἐκεῖνη, ποὺ εἶχε λῆθ τοῦς κικούργους νὰ τὸν παραμονεθοῦν στὴν ἀλλή.

Γιατὸ ὁ κύρ-Ἀζάρ, ἀνθρώπος εἰρημικὸς ποὺ δὲν ποῦ ἀρεσαν οἱ σκοτωφές, ἀνοίξε τόσα τὰ μάτια του καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἐσημαῖνε ἀτὰ τὸ ἀπράσπει: νὰ βλέπῃ τὸ Φρέδο νὰ ξεφυτρώγῃ μετ' σὸ σπιτι του, γυμνὸς κοριτσιόστικο!

Ἰστερ' ἀπ' τὸ βραδυνὸ ἐπέγει ἐπει-

σώδιο με τη σφοδρίτερα, ο αγαθός μαρκαγκός θα μπορούσε να θυμηθεί το Φρέδος χωρίς κάποιο τρόπο: το θύμιζε τόσο πολύ τον φοβερό του πατέρα.

Επί τήλους, φάεσθε, τί σημάδι νουν δ' αβρα;... Γιατί πρέπει να φύγει ο Ιουλιανός; Γιατί ήρθες μ' αυτά τα ρούχα;

Ο Φρέδος έκαμε πάλι νόημα στο μαρκαγκό να μιλήσει αλλιώς.

—Ο Ιουλιανός θα σ' εξηγήσει, είπε σ' αυτό. Σ' εξηγήσει όμως, είν' ανάγκη να φύγεις απ' το Παρίσι και να φροντίσεις να μπορεί να μ' ην πάρη κανείς, ειδήτη πως έφυγε. Κινδυνεύει η ζωή του, καταλαβαίνετε; η ζωή του!

Δε μπορείς να πη περισσότερα, γιατί η φωνή της Μελανίας τον καλούσε:

—Ε, μικρή!.. Πότε θα σε κρατήσει να κοιμάσαι; Σε περιμένω!

Ο Φρέδος έτρεξε και βρήκε τη Μελανία και τη Σαίλη μέσα σ' ένα δωμάτιο από λερωμένα άσπρоруχα.

Μόλις η Μελανία είδε το παιδί, που το περνούσε για υπάλληλο της κυρίας Μαλέγκρ, άρχισε μπροστά του να μετράει άσπρоруχα και να τα βάζει στο πανέρι του.

—Εξή καμίζόδες. Τρεις σκοφοί της νοκτός. Δύο παντελόνια. Δέκα τεσσάρτες.

Ενώ ο Φρέδος έπρόσεχε σ' αυτή την άπειρη συγχρόνως έκανε και νόημα στον Ιουλιανό απ' την ανοιχτή πόρτα. Η Μελανία το παρατήρησε κι' αυτό.

—Για να σου πω, μικρή!.. Ποι έαχες τα μουλά σου;.. Εγώ σου μετρώ τα ρούχα και ού κοιτάς πίσω σου!

—Μα προσέχω, κυρία, άπήντησε ο Φρέδος... Τώρα ελέγχετε «δώδεκα κουζινόπανα».

Σε λίγο λεπτά το πανέρι του Φρέδου ήταν γεμάτο ως επάνω κι' όταν έδοκίμασε να το σηκώσει είδα ότι ήταν φοβερά βαρό.

Η Σαίλη το παρατήρησε:

—Μαμά, είπε, το κορίτσι δε θα μπορεί να το σηκώσει αυτό το πανέρι. Είναι πολύ βαρό.

—Μα! άπάντησε η κακή γυναίκα. Πρέπει να το πάρη όλα τα ρούχα, γιατί καθου-γύρευε πότε θα ξαναρθή!.. Την έβρω εγώ την κυρία Μαλέγκρ... Δεν μάς νοιάζεται πολύ.

Τότε ο Ιουλιανός μπήκε στη μέση.

—Θά τη βοηθήσω εγώ να το κατεβάσει απ' τη σκάλα, είπε.

Η Μελανία σήκωσε τους ώμους.

—Όπως θέλεις... Μα δε χρειάζεται και τόσο καλωσύνη!

Ο Φρέδος κι' ο μαθητευόμενος έβιασαν το πανέρι απ' τις δυο μεριές.

Όταν το κατέβασαν απ' τη σκάλα, ο Φρέδος είπε:

—Φύγε, φύγε άμέσως, μη χάνεις στιγμή, γιατί έβρω πως οι έχθροι σου θα βάλουν όλα τους τα δυνάτα για να σ' εφοιάσουν. Θαύμα είναι πως έγλωτωσης ως τώρα.

—Σε σένα το χρωστώ! άπάντησε ζωηρά ο Ιουλιανός. Σούγραφε τ' άπρόοπτα που μου συνέβησαν. Δεν έέρεις όμως, ότι και πάλι είδα τη νόχτα κάτι οικίες να τριγυρίζουν στην αβλή.

Τόπα στον κύρ-Αζάρ και πήρε δαχτυλίδι σκυλί. Το φαρμάκωσαν όμως κι' αυτό. Χθες τη νόχτα δοκίμασαν να μου σπάσουν το παράθυρό μου. Εδτυχώς είναι στερεό και π'α κλεισεί με σιδερένιες άμπάρες.

—Βλέπεις λοιπόν, είπε ο Φρέδος; δεν πρέπει να χάνεις στιγμή.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκαν βήματα στη σκάλα.

—Είναι ο κύρ-Αζάρ, μουρμούρισε ο Ιουλιανός.

—Όσο για τον Αζάρ, άποχώρησε σ' όλα.

—Εστώ! είπε, θα χωθή μέσα στη νεολάπα.

Θά το δώσω ένα γραμμικάκι για το Γουσταύο κι' αυτός θα τον κρύψει σπίτι του δσον κινδύ χρειάζεται.

Ο γιος του Δυρμπάν έπεδοκίμασε έντελώς το σχέδιο αυτό. Πήδησε στο λαϊμό του κύρ-Αζάρ και το δώσε από ένα δυνάτο φιλι σε κάθε μάγουλο.

Εδτυχώς η κακότροπη Μελανία, που ήταν άπασχολημένη στο μαρκαγκό της, δεν είδε αυτή τη σκηνή, γιατί σ' άφηνε να φαντασθήτε τι ήταν ικανή να κάμει, αν έβλεπε τον άνδρα της να φιλάει από μια μικρή πλύστρα, που αβες καν την έγνώριζε!

Ο Φρέδος είχε τακτοποιήσει κι' αυτό το ζήτημα. Το έμνε τώρα το τελευταίο και σπουδαιότερο: να πάρη πίσω την κασετίνα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Το δωμάτιο του Βασιλιά.

Όλη την άκλόουθη εβδομάδα η μικρή πλύστρα με το πανέρι της βρισκόταν διαρκώς στη συνοικία της Μάσκας.

Ο γιος του Δυρμπάν, άσφαλισμένος κάτω απ' τα κοριτσίστικα ρούχα του, είχε την τόλμη να μπαίνει και στην Αφθονία ακόμη, με την έλπίδα πως θα έβρισκε εκεί το Σράχη. Γιατί, καθώς το είχε πει στο Φιδέ, έγνωούσε με κάθε τρόπο ν' ανακαλύψη τη μυστηριώδη κατοικία του βασιλιά.

Όπως συμβαίνει ει; περισσότερες φορές, η μεγάλη του τόλμη στάθηκε και σωτηρία του. Ο Σράχη, σπανι-

βρισκόταν σε φοβηρή άμηχανία.

Τέλος άποφάσισε να μιλήσει, άρχα, σ' να έκρόκειτο να λύση το δρακολώτερο πρόβλημα του κόσμου.

—Άφού είν' ανάγκη, μπορεί να γινή κι' έτσι. Τ' άπόγευμα θα στείλω μια ντουλάπα στο φίλου μου Γουσταύο, στο μπακάλικο ή «Χαραυγή». Είναι τέσσερες λειδες μακροά απ' εδω.

—Θαυμάσια! έκαμε ο Φρέδος.

—Ο Ιουλιανός θα μπορούσε να δ' διηγή το καρτσάκι.

—Όχι! είπε ο γιος του Δυρμπάν. Ο Ιουλιανός δε θα δ' διηγή το καρτσάκι, αλλά θα μ' ην μέστ' στη ντουλάπα. Κι' έτσι, αν τον παραφυλάνα εδω τριγύρω, κι' αυτό είναι πολύ πιθανό—δε θα πάρουν είδηση πως έφυγε.

—Πολύ σωστά! έκαμε ο Ιουλιανός, που εδκόμαζε τη φαντασία και την έξυπνάδα του φίλου του.

—Όσο για τον Αζάρ, άποχώρησε σ' όλα.

—Εστώ! είπε, θα χωθή μέσα στη νεολάπα.

Θά το δώσω ένα γραμμικάκι για το Γουσταύο κι' αυτός θα τον κρύψει σπίτι του δσον κινδύ χρειάζεται.

Ο γιος του Δυρμπάν έπεδοκίμασε έντελώς το σχέδιο αυτό. Πήδησε στο λαϊμό του κύρ-Αζάρ και το δώσε από ένα δυνάτο φιλι σε κάθε μάγουλο.

Εδτυχώς η κακότροπη Μελανία, που ήταν άπασχολημένη στο μαρκαγκό της, δεν είδε αυτή τη σκηνή, γιατί σ' άφηνε να φαντασθήτε τι ήταν ικανή να κάμει, αν έβλεπε τον άνδρα της να φιλάει από μια μικρή πλύστρα, που αβες καν την έγνώριζε!

Ο Φρέδος είχε τακτοποιήσει κι' αυτό το ζήτημα. Το έμνε τώρα το τελευταίο και σπουδαιότερο: να πάρη πίσω την κασετίνα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Το δωμάτιο του Βασιλιά.

Όλη την άκλόουθη εβδομάδα η μικρή πλύστρα με το πανέρι της βρισκόταν διαρκώς στη συνοικία της Μάσκας.

Ο γιος του Δυρμπάν, άσφαλισμένος κάτω απ' τα κοριτσίστικα ρούχα του, είχε την τόλμη να μπαίνει και στην Αφθονία ακόμη, με την έλπίδα πως θα έβρισκε εκεί το Σράχη. Γιατί, καθώς το είχε πει στο Φιδέ, έγνωούσε με κάθε τρόπο ν' ανακαλύψη τη μυστηριώδη κατοικία του βασιλιά.

Όπως συμβαίνει ει; περισσότερες φορές, η μεγάλη του τόλμη στάθηκε και σωτηρία του. Ο Σράχη, σπανι-

«Κι' τράκη» ητε «έναν κήπο...»

—Άκόμη καλύτερα! άπάντησε ο Φρέδος, θά τον κατεφέρω να σε διώξη.

Χωρίς να χάσει καιρό σε περιττές εξηγήσεις, ο Φρέδος, πλησίασε το μαρκαγκό, που εξακολουθούσε να τον κοιτάζει μ' έκπληξη, και του είπε:

—Κύριε Αζάρ, ο Ιουλιανός πρέπει να φύγει, αν δε θέλετε να πάη καμιά σφορά. Δεν έχω καιρό να σας εξηγήσω, μα είναι απαραίητο να φύγ' απ' το Παρίσι, σήμερα κιόλας, σε μια ώρα, και χωρίς κανείς να πάρη είδηση αν έφυγε και που πάει.

Ο αγαθός μαρκαγκός δεν ήταν, καθώς έβρωμε, άνθρωπος τολμηρών άποφάσεων. Ωστόσο η έπιμονή του παιδιού το ήκαμ έντόπως και μουρμούρισε:

—Είναι άστειο πράγμα ν' άκούσω ένα παιδάκι σ'άν και σ'ένα!

—Μα είν' ανάγκη, κύριε Αζάρ!.. Σ'ας βεβαιώνω!

Ο κύρ-Αζάρ, που ήξερε τις σχέσεις του πλιού του μαθητευόμενου με τους συμμοριτες της Μάσκας, φοβήθηκε απ' αυτό το βρος του Φρέδου.

Τι είδους ανάγκη ήταν αυτή; Έβυνε το κεφάλι του ο Αζάρ και

μαρκαγκό της, δεν είδε αυτή τη σκηνή, γιατί σ' άφηνε να φαντασθήτε τι ήταν ικανή να κάμει, αν έβλεπε τον άνδρα της να φιλάει από μια μικρή πλύστρα, που αβες καν την έγνώριζε!

Ο Φρέδος είχε τακτοποιήσει κι' αυτό το ζήτημα. Το έμνε τώρα το τελευταίο και σπουδαιότερο: να πάρη πίσω την κασετίνα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Το δωμάτιο του Βασιλιά.

Όλη την άκλόουθη εβδομάδα η μικρή πλύστρα με το πανέρι της βρισκόταν διαρκώς στη συνοικία της Μάσκας.

Ο γιος του Δυρμπάν, άσφαλισμένος κάτω απ' τα κοριτσίστικα ρούχα του, είχε την τόλμη να μπαίνει και στην Αφθονία ακόμη, με την έλπίδα πως θα έβρισκε εκεί το Σράχη. Γιατί, καθώς το είχε πει στο Φιδέ, έγνωούσε με κάθε τρόπο ν' ανακαλύψη τη μυστηριώδη κατοικία του βασιλιά.

Όπως συμβαίνει ει; περισσότερες φορές, η μεγάλη του τόλμη στάθηκε και σωτηρία του. Ο Σράχη, σπανι-

βρισκόταν σε φοβηρή άμηχανία.

Τέλος άποφάσισε να μιλήσει, άρχα, σ' να έκρόκειτο να λύση το δρακολώτερο πρόβλημα του κόσμου.

τώρας διαρκώς τη μικρή αυτή πλύστρα, που τον πλησίαζε άφοβα και δεν τον άπόφευγε καθόλου δεν υποψιάσθηκε ούτε στιγμή ότι μπορούσε ποτέ κ'άτω απ' τα ρούχα έκείνα ν'άνα κρυμμένος ο Φρέδος.

Άκόμη περισσότερο, στην «Αφθονία» καθώς και σε άλλα ξενοδοχεία της συνοικίας, συνείθισαν τις επισκέψεις της μικρής πλύστρας, που έρχόταν να προσφέρει τις υπηρεσίες της εκ μέρους της κυρίας Μαλέγκρ.

Οι ξενοδόχοι κι' οι ξενοδόχες άφηναν, χωρίς καμιά δισταξία, το παιδί να μπαίνει σ' όλα τα δωμάτια για να παίρν' τάχα τα ρούχα των νοικάρηδων.

Ο Φρέδος, χωρίς ν' άπογοητεύεται απ' τις πρώτες άποτυχίες και χωρίς να δειλιάζει απ' τους κινδύνους που τον άπειλούσαν, αν το γόν τον έγνώριζαν, δεν άφινε στιγμή χωρίς να παρακολούθη το βασιλιά και τον πιστό του φίλο Γιακά.

Μα κι' ο βασιλιάς είχε πάρει όλα τα μέτρα του. Και από φυσικό του και εκ άτίας της θέσεώς του, ήταν πολύ δύσπιστος. Γι' αυτό, μ' όλη του την τόλμη και τα κοριτσίστικα ρούχα του, ο γιος του Δυρμπάν δεν κατόρθωνε ν' ανακαλύψη το καταφύγιο του κακούργου, το δωμάτιο όπου κοιμώταν κι' όπου βέβαια θ' άφινε και την πολυτιμη κασετίνα.

Από μακροά, με πολλές προφυλάξεις μπορούσε να παρακολουθή το Σράχη στις διάφορες άσχολίες του. Τον έβλεπε να μπαίνει στην «Αφθονία», ποτέ όμως δεν μπορούσε να τον παρακολουθήσει όταν έβγαίνει.

Άλλοτε έπαιρνε ένα άμάξι και κατέβαινε σ' ένα δρόμο με διπλή διεξοδο' άλλοτε έμπαινε σ' άγνωστο σπίτι, όπου ο Φρέδος δεν τολμούσε να μπει.

Ο καιρός περνοόσε έτσι και κάθε βράδυ ο Φρέδος έβρισκε το Φιδέ στην ταβέρνα της πλατείας Μωμπέρ και του διηγόταν με τόση τις άποτυχίες του.

Ο Φιδές έβρισκε φυσικώτατες αυτές τις άποτυχίες.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

—Α! το ποροφάν!

Είχε βγή, γλιστρώντας σιωπηλά κι' άθρόβα πάνω στα νερά και ποτίζοντας, θάλεγε και τις, με φως τα βόθη, σ'άν ένα υπερφυσικό έρπετο με φωτεινά μάτια, που ζητάει μ' όλη τη νόχτα την τροφή του. Με μεγαλοπρεπή και ήρερία μπήκε μέσα στο λιμάνι. Στο διάβα του ξεχωρίζουν οι σιλουέτες των κελιών. Τώρα φάεσθε το Αδύτριο που είχε έρσει προχτές. Τώρα το μεγάλο ιστιοφόρο που είναι άραγμένο δίπλα του. Και προχωρεί, σκορπίζοντας για μια στιγμή το φως κι' άφινοντας πάλι πίσω το βαθύτατο σκοτάδι. Διευθύνεται προς την προκομαία και, πριν ακόμα άράξη, το φως του σβύνει άφαντικά. Το χάσμε. Τώρα θ' άποκοιμηθή κι' αυτό, όπως κοιμούνται τόσες μεγάλες σιλουέτες, σκοτεινές και σιωπηλές, μέσα στην άβύρροη κι' άσέληνη νόχτα.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η νόχτα ήταν ήσυχη και σκοτεινή. Δεν είχε φεγγάρι και τ' άπειρα άστρα έλαμπόρουν ζωηρά πάνω στο στερέωμα, που ήταν σ'α μακρο βελούδο κεντημένο μ' άσημένιες πούλιες. Η θάλασσα άπλώνόταν εμπρός μας άβρατη, καθόμαστε όλοι στην ταράτσα μας, κι' άκούγόταν, γεμάτος μυστήριο, ο φλοισβός της, που άρχιζε, αιχμάλος και μουσικός, κάτω απ' τα πόδια μας κι' έφεβόε κι' έχανόταν πέρα στην άτέλειωτη άμμουδιά. Κάπου κοντά άκούγόταν το κώμα να πάφλαζε ήρεμα και χαλθουτικά, καθώς φιλοφύσε κάποια βάρκα δεμένη στο βραχίονα του λιμανιού. Ήταν μια ήρεμη μουσική, που, καθώς προερχόταν από άβρατη πηγή, σκροπούσε γύρω το μυστήριο και την έκσταση.

Έξαφνα, έκει μακροά, άρχισε να διακρίνεται, σ'ά σκοτεινός επιμήκης δγκας, ο μεγάλος βραχίονας του λιμανιού. Μια λάμψη από πίσω του τον έκανε να ξεχωρίζει μέσα στο σκοτάδι.

Κοιτάζαμε περίεργοι.

—Α! το ποροφάν!

Είχε βγή, γλιστρώντας σιωπηλά κι' άθρόβα πάνω στα νερά και ποτίζοντας, θάλεγε και τις, με φως τα βόθη, σ'άν ένα υπερφυσικό έρπετο με φωτεινά μάτια, που ζητάει μ' όλη τη νόχτα την τροφή του. Με μεγαλοπρεπή και ήρερία μπήκε μέσα στο λιμάνι. Στο διάβα του ξεχωρίζουν οι σιλουέτες των κελιών. Τώρα φάεσθε το Αδύτριο που είχε έρσει προχτές. Τώρα το μεγάλο ιστιοφόρο που είναι άραγμένο δίπλα του. Και προχωρεί, σκορπίζοντας για μια στιγμή το φως κι' άφινοντας πάλι πίσω το βαθύτατο σκοτάδι. Διευθύνεται προς την προκομαία και, πριν ακόμα άράξη, το φως του σβύνει άφαντικά. Το χάσμε. Τώρα θ' άποκοιμηθή κι' αυτό, όπως κοιμούνται τόσες μεγάλες σιλουέτες, σκοτεινές και σιωπηλές, μέσα στην άβύρροη κι' άσέληνη νόχτα.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

—Πατέρα, έπιασε φωτιά η θάλασσα!.. Θυμάσαι που τόλεγε ο θεός;

Κι' είχε ένα βρος, σ'ά νάδλεπε τώρα να πραγματοποιηθεί το μεγάλο δυστύχημα που φοβόταν από πολλόν καιρό. Γιατί κάποτε ο θεός του είλε πει ότι η θάλασσα είναι από οινόπνευμα κι' ότι άρκει ένα σπύρο να βίξη κανείς, για να πορποληθή σε λίγη ώρα όλο το λιμάνι, όλη η θάλασσα, όλη η οίκουμένη και μες, φυσικά, μαζί. Κι' ο μικρός, βλέποντας την άνεξήγητη αυτή φωτιά καταμας στη θάλασσα, τόσο μεγάλη και ζωηρή, θυμήθηκε την παλιά ιστορία του θείου. Κι' ήταν καταφοβισμένος.

ταίχαις, πρὸς τὸ κατάφυτο ἐκεῖνο σημεῖο.

Πέσαμε νὰ κοιμηθούμε—εἶχαν περάσει πιά τὰ μεσάνυχτα—καὶ καθένας μας θὰ εἶδε στὸν ὕπνο του κ' ἀπὸ μίαν ἐξήγησιν τοῦ θαύματος ἐκείνου, ποὺ πρώτη φορά εἶχαν δεῖ τὰ μάτια μας. Μὰ τὸ πρῶτ' ἐκεῖ ποὺ σηκώθηκαμε, καθὼς τρέξιμα σὴν ταράτσα, εἶδαμε τὴ βενζινακτὸ τοῦ λιμεναρχείου νὰ βορροῦλκῃ, ἀργὰ καὶ μελαγχολικὰ, ἕνα πλοῖο ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε μείνει παρὰ τὸ σιδερένιο σκάφος, ἕνα πένθιμο λείψανο πλοίου, οἰκτρὸ καὶ παραμορφωμένο, δίχως κατάρτι, δίχως καπνοδόχο, δίχως γέφυρας. Ἐνας μαδρός σωρὸς ἀπὸ κάθε λογῆς δλικὰ, φαινόταν στὴ θέσιν τοῦ καταστρώματος καὶ μὲν ἀπ' τὸ βάθος τοῦ ἔθαινε ἀκόμη θλιβερά λίγος καίνος. Κι' ἡ μικρὴ λευκὴ βενζινακτὸς βορροῦλκῶσα τὸ σκαλετὸ τοῦ κολοσσῷ, ἀργὰ καὶ μελαγχολικὰ, μέσα στοὺς λιμάνι.

Πήγαμε ε' ἀπόγεμα κ' εἶδαμε ἀπὸ κοντὰ τὸ λείψανο τῆς πυρκαϊῆς, μὲ τὰ καπνισμένα καὶ ξεθαμμένα σιδερικά του καὶ μὲ τοὺς δού-τρεις τενεκέδες τῆς βενζινας ποὺ εἶχαν μείνει ἀπ' τὴν καταστροφὴ. Μὰ ὁ μικρὸς ἀδερφὸς τὸ βρῖσκα ἀκατανόητο :

—Πυρκαϊὰ ἀκούς ἐκεῖ μέσα στὴ θάλασσα! Νερὸ δὲν εἶχαν ὅσο ἤθελαν ; Τί ἄλλο τοὺς χρειαζόταν ;

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΛΙΒΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΡΓ' τὸ φτερινὸ καλοκαίρι. Τὸ καταλαβαίνου μετελοσκάντων. Κι' ἐνῶ ἄλλα περνοῦσαν χωρὶς νὰ μᾶς κἀνουν οὔτε κρῶσ οὔτε ζέστη, αὐτὸ ἐννοεῖ νὰ μᾶς... φῆσιν. Ἀκόμα καὶ τὸ λιβα μεταχειρίστηκε, —τὸ θερμὸ ἐκείνον ἀνεμο ποὺ σπᾶμα φτάνει ὡς τὴν Ἀθήνα. Γιατὶ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρὰ. Ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ, τὴ Λιβία, τὴ Σαχάρα, καὶ συνήθως στὸ δρόμο του ἀπαντᾷ ἐμπόδια, —ἀλλὰ ρεῦματα, ὁρραερότερα, ποὺ τὸν ἐξουδετερώνουν. Φέτος εἶκοσα. Τὰ ἐνίκησε δλα. Κι' ἀφοῦ τόλιξε τὴ μέσημβρινή-Εὐρώπη, κατέβηκε καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἶσοδος τοῦ λιβα στὴν πρωτεύουσα, ἔγινε τὴν προπερασμένη Κυριακῇ, 31 Ἰουλίου. Ἀξέχαστη ἡμέρα, παιδιὰ μου ! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἠρώσε λαθρα. Κι' ὡς τὸ μεσημέρι ἡ Ἀθήνα, χωρὶς ὑπερβολή, εἶχε γίνεῖ ἕνας φούβρος. Φαντασθεῖτε μόνο

ὅτι σὲ πολλὰ σημεῖα ἡ θερμοκρασία, στὴ σκιά, ἔφτασε τοὺς 42 καὶ τοὺς 45 βαθμοὺς ! Στὸν ἥλιο ἦταν 65 ! Κι' ὅλα τὰ πράγματα ἔκαιγαν. Τὰ ξύλα, τὰ μέταλλα, τὰ ὑφάσματα. Ἐπιανεῖς τὸ πρῶτον σου νὰ φᾶς, κ' ἐνόμισες πὼς βγήκε κ' ἀπὸ ἀπ' τὴ φωτιά δ-πὼς καὶ τὸ φαί. Ἐπαίρνες νὰ φορέσῃς τὸ κουκάμιό σου, κ' ἐνόμισες πὼς ἦταν ὁ μὀθολογικὸς ἐκεῖνος χιτῶν τοῦ Νέσσου. Ἐκλεινες τὸ παραθῶρό σου γιὰ νὰ μὴ μπαῖνῃ ὁ λιβας, ἔκανε μὲ τὴ βεντῆρα ἀέρα καὶ, ἀνεὶ νὰ δροσισθῆς, φλογίζουσαν. Τὴ μαρτύρια ! Ἡ μόνη ἀνακούφιση ποὺ ἔβρισκαν οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, ἦταν νὰ βρέχοντο τὸ κεφάλι τους μὲ παγωμένο νερὸ καὶ νὰ κἀνουν ψεκασμοὺς μὲ νερωμένη κολώνια. Ποῦ ὕπνος, ποῦ διάβασμα, ποῦ γράψιμο ! Κι' ἐτῶ ἀκόμα, ποῦ ἔχω ἕνα φηλό καὶ δροσερὸ γράψιμο, —τὸ θερμόμετρός μου, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἀνέβηκε παρὰ μόνο ὡς τοὺς 29 Ρεωμόρου, δηλαδὴ μόλις 35 ἑκατοντάδαθμοι, —ἀναγαλθῆκα νὰ φῶσῶ κάθε ἐργασία καὶ νὰ τριγυρίζω στὸ σπίτι σὺν πρελλῶς, ὡς ποὺ νὰ γῆρῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ βῆθ' ἐξὸ νάναπνεύσω λιβα.

Ἐδωχῆς κανένα τέτοιο κακὸ δὲν βαστᾷ πολὺ στὴν Ἀθήνα. Μερικοὶ δημοσιογράφοι, τρομαγμένοι, ἀνέβηκαν τὴν Κυριακὴ ἐκείνη στὸ Ἄστεροσκοπεῖο, νὰ ρωτήσουν εἰ θὰ σημῆθ'. Κι' ἕνας ἀστρονόμος τοὺς ἐβεβαίωσε πὼς θὰ φουσηθῇ μπάτης.

—Μὰ τότε; ρώτησαν μὲ ἀγωνία ἐκείνοι.

—Ἀῦριοι ἀποκριθῆκε ὁ ἀστρονόμος. Πραγματικῶς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε ἡ πάλῃ μεταξὺ λιβα καὶ μπάτης. Κι' ὁ δροσερὸς μπάτης ἐνίκησε κ' ὁ φλογερὸς λιβας... τὸ ἔστριψε γιὰ τὴν Ἀφρικὴ. Ἐτσι φτηνὰ γλῶσσάμε κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Μὰ τί τὰ θέλετε ! Τὸ θεμάμα ἀκόμα καί... ἰδρῶνω. Μοῦ φαίνεται δὲ πὼς ἔχουν πολὺ μεγάλο δικίω ἐκείνοι ποὺ λένε, πὼς ἀπὸ τὰ δού κακὰ, τὸ κρῶσ καὶ τὴ ζέστη, πῶ ἀνυπόφορο εἶναι τὸ δεῦτερο. Γιατὶ δὲν ἔχεις καὶ μὲ τί νὰ τὸ πολεμήσῃς. Πρέπει δηλαδὴ νὰ σὲ λυπηθῇ ὁ μπάτης, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια στὸ χέρι σου. Ἐνῶ τὸ χειμῶνα, καὶ στὸ μεγαλύτερο κρῶσ, ἀνάβεις φωτιά, κουκουλώνεσαι, πίνεις ἕνα τσάι, ἕνα φακόμυλο, καὶ ζεσταίνεσαι. Ψέματά ;

Λέω ἀκόμη πὼς τὸ καλοκαίρι εἶναι γιὰ τοὺς φτωχοὺς κ' ὁ χειμῶνας γιὰ τοὺς πλοῦσιους. Μὰ καί' ε' αὐτὸ, μὸς φαίνεται, ἔχουν λάθος. Γιατὶ ἀν τὸ χειμῶνα, κ' ὁ πῶς πτωχὸς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, μπερτεῖ νὰ ζεσταθῇ, τὸ καλοκαίρι δὲν μπορεῖ νὰ δροσισθῇ παρὰ ὁ πλοῦσιος. Φυσικὰ ! αὐτὸς μόνος, σὲ μιά ζέστη σὺν τῆς Κυριακῆς, θὰ μᾶθ' σταυτωκινητὸ του καὶ θὰ

κόψῃ μίλλια ὡς ποὺ νὰ βρῇ τὴ θρῆσιό. Θῆνεθ' στὸ βουρὸ, θὰ κατεβῇ στὴ θάλασσα, θὰ περάσῃ στὸ ἀντικρινὸ νησί, θὰ τρᾶβῆθ' μακρότερα. Γιατὶ ἔχει καὶ κόπτερο, ἢ νοικιάζει δταν θῆλῃ. Ὁ φτωχὸς δρῶς θὰ καθῆσθ' στὸ σπῆτι του, δηλαδὴ στὸ φουβρὸν τοῦ, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ θὰ πάη ὡς τὸ Ζάππειο ἄμα βραδύσῃ. Κι' ὁ πᾶτος κοστίζει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὰ κλίματά μας δὲν χρειαζόμαστε νὰ παρασκευάζομαστε γιὰ τέτοια. Οὔτε Ρωσία εἶν' ἐδῶ οὔτε Κίτση. Κι' οἱ μεγάλες ἑσπερὲς καὶ τὰ μεγάλα κρῶσά λίγος ἄσπερῶν. Μόλις πέρασε μιά ἐβδομάδα ἀπὸ τὴν Κυριακὴ ἐκείνη ὡς ἄμαρκα ποὺ σᾶς τράφω. Καὶ τὸ θερμόμετρός μου δείχνει 24, καὶ τὸ δροσερὸ ρεῦμα ποὺ σχηματίζεται μεταξὺ τῶν δού ἀνοικτῶν παραθῶρων, μὸς παίρνει τὰ χερτιὰ ἢ τὰ κἀνει νὰ πλαταρίζουν ἐνοχλητικώτατα. Σταθῆτε, πρέπει νὰ κλεισῶ τὸ ἕνα...

Σὲς ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥGUSTA ΛΑΤΟΥΣCΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'. (Συνέχεια)

Ἄλλοι ἀπὸ φόβος, ἄλλοι ἀπὸ φρόνησιν, ἄλλοι πάλι γιατί κοιμώνταν μὲ τὸν βρῶδ' ἐκείνον ὕπνο ποὺ εἶναι τὸ πρόνομος αὐτῶν ποὺ δουλεύουν σὲς βαρετῆς δουλειᾶς.

Μόνος ἡ Διονυσία πῆγε νὰ πλαγιασθῇ χωρὶς νὰ πῆ τίποτα γιὰ τὴ χερί της. Χαμογελοῦσε μόνη της, σὺν νὰ τὸ θεωρῶσε μεγάλο καλὸ γι' αὐτὴν' ἔτσι κανεὶς δὲν ὑποφίασθηκε τίποτα.

Δοκίμασε νὰ γδῶθῃ γιὰ νὰ πλαγιασθῇ. Δὲν μπόρεσε ὅμως. Ἐπαλῶθηκε λοιπὸν στὸ κρεβάτι της ντυμένη, ἔβριζε μιά κουδέρτα στὰ πόδια της κ' ἀποκοιμήθηκε.

Κανένα ὄνειρο, οὔτε κανένα ἐπιπέτης δὲν ἤλθε νὰ ταράξῃ τὸν ἥσοχο καὶ γαλήνιο ὕπνο της...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ', σηκώθηκε, σὺν πάντα, σὴν ὄρα της γιὰ νὰ πάη στὴ δουλειά της, ἐνοιωσε ὅμως πὼς τὸ χέρι της ἦταν βαρὸ καὶ τὴν ἐμπόδιζε σὲς κινήσεις της. Ὅσο ἐμπνεῖται κ' ἐνοιῶσε τὸν ἑαυτὸ της, τόσο καταλάβαινε πὼς ἦταν βαρύτερο καὶ πὼς τῆς πονοῦσε περισσότερο. Δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ πλυθῇ, οὔτε νὰ κτενοσθῇ, οὔτε νὰ βᾶφῃ τὰ παπούτσιά της. Οὔτε ψωμί νὰ κόψῃ, οὔτε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητὸ ποὺ θάπατρνε μαζί της.

—Τὶ πειράζει, σκέφθηκε, ἄς φῶγῶ καὶ μιά φράζα χωρὶς νὰ φάγω. Φτάνει νὰ μὴ λείψω ἀπὸ τὸ καθάρισμα, νὰ μὴν τρομάξουν οἱ γογεῖς μου καὶ νὰ μὴ δώσω στὴν Τρουσέτ τὴν εὐχαρίστηση νὰ μὴ νομίσῃ σκοτωμένη ἀπὸ τὴν ἐκρηξῆ.

Ἐἶναι βαρὸ τὸ δεξιὸ μου χέρι. Θὰ σοῦ δουλέψω κ' ἐγὼ μὲ τ' ἄριστερό.

Κατέβηκε κάτω στὴ σκάλα. Ἐνας κρῶσ ἀέρας ἐμπαινε ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν κούρταλισμένη, πρὸ πάντων ἀπὸ κάτω. Οἱ τάβλες τοῦ τραπέζιου ἦσαν περσμένες κατὰ τῆς καὶ τὸ δωμάτιο παρουσίαζε μίαν ἄψη ἀπάσιαν. Ἡ Διονυσία παρατήρουσε στὸ φῶς τῆς μικρῆς της λαχνίτας δλη αὐτὴ τὴν ἀδικία καὶ παράλογη κατὰστροφή.

Τῆς φαίνότανε παράξενο, ἀλλὰ ἦταν τόσο ἥσοχη, τόσο ἡρεμῆ, ποὺ τῆς ἐρχόταν σχεδὸν βρεξὴ νὰ χαμηλεῖσῃ. Καὶ ὅμως τὸ χέρι της τὴν στενοχωροῦσε πολὺ. Τὴν ἐμπόδιζε νὰ διορθώσῃ, ὅσο λίγος κ' ἂν ἦταν, τὴν ἀκαταστασία αὐτὴ καὶ πρὸ πάντων νὰ σηκώσῃ τὰ πράγματα ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὸ πρόχωμά της.

Ἐκοιτάζε δὴλῶρα τῆς δλη αὐτὴ τὴν ἀταξία μὲ περιέργεια καὶ χωρὶς κανένα φόβο, ὕστερα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ βραδύνη τρομάρα.

Ἡ Διονυσία δὲν καταλάβαινε καλὰ καλὰ πὼς ἦταν ἥσοχη. Γιατὶ ἀπὸ τὴ σπασμένη πόρτα οἱ κακοῦργοι μπόρεσαν νὰ ξανάρθουν μιά χαρὰ, καὶ νὰ τὰ παρουν θάλασσα. Κι' ὅλα αὐτὰ θὰ ἴσχυζαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ θανατωθῶσθ' ἢ νὰ διορθωθῶσθ'.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνας φόβος γιὰ τὰ πράγματα, ἐνῶ στὴν καρδίᾳ της μέσα ἐνοιῶσε νὰ πλημμυρῇ ἕνα αἰσθημα λυτρωμοῦ, κάτι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ θανατηνιέται, ποὺ τὴν γέμιζε ὀλοκλήρη καὶ τὴν ἐκουρίεσε.

Σαυτὴ τὴν ἀνευρηκτικὴ διάθεση, ἡ Διονυσία πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Κουριεῖο. Ὁ δρόμος εἶναι μακρὸς καὶ γιὰ νὰ τῆς φαίνεται ἐσκούρατος, ἄρχισε νὰ τραγοῦδᾷ ἕνα λαϊκὸ τραγοῦδι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ποὺ τὴν ἔχουν προσάτεια οἱ καθαρίστριες καὶ ποὺ φέρνει δῶρα σὰ παιδιὰ, ὅπως ὁ Ἀη-Βασίλης σὰ μέρη μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΗ'.

Σέρι βαρὸ...καρδιά ελαφρά.

Ὅταν ἡ Διονυσία τέλειωνε τὸ τραγοῦδι της τὸ ξανάρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κι' ἔτσι, χαροῦμένη σὺν τὸ πούλακι, ἔφτασε στὴν πόρτα τῆς σάλας.

Ἡ Τρουσέτ ἦταν κούλα ἐκεῖ καὶ τὴν παραμόνευε. Γιατὶ ὁ Δουμποῦκ τῆς εἶχε πῆ μυστικὰ γιὰ τὸ σχέδιό τους καὶ στὸ Κουριεῖο εἶχε μαθευθῇ πὼς εἶχαν βάλῃ δυναμίτη σὲ κάποιον σπῆτι τοῦ Κουδῆ.

Ἡ Διονυσία προχωροῦσε χαρωπὴ καὶ τραγοῦδῶντας.

Ἡ Τρουσέτ τὴν βλέπει αστισομένη. Ἡ Διονυσία νὰ τραγοῦδῇ ! Τὶ σημαίνει τοῦτο; Αὐτὸ δὲν εἶχε γίνῃ ποτὲ ὡς τώρα καὶ ποθανά.

Καὶ τραγοῦδεῖ σήμερα !..

—Καλημέρα, Τρουσέτ ! τῆς λέγει μὲ θάρρος ἡ Διονυσία, περνώντας ἀπὸ

κοντὰ της, ἐνῶ ἐκείνη ἐκφρασμένη νομίζει πὼς βλέπει ὄνειρο.

Ποτὲ ἡ Διονυσία δὲν τῆς μίλησε πρῶτη.

Καὶ τὴν καλημεροῦει σήμερα !..

Οὔτε μπόρεσε ν' ἀποκριθῇ στὴν καλημέρα της. Τὴν ἄφρασε νὰ περάσῃ καὶ μὲ τὸ βλέμμα τὴν παρακολουθεῖ ἀπὸ μακρὰ.

Ἡ Διονυσία μᾶθῃ χαροῦμένη μέσα στὴ σάλα. Τὸ φέρσιμό της, τὸ περπάτημά της τόσο λίγο μοιάζουν μὲ τὰ σονεθισμένα, ποὺ θαρρεῖς καὶ εἶναι μιά ἄλλη, κανοῦργια.

—Γιατὶ αὐτὸ τὸ λοπημένο πρόσωπο ; λέγει φαίδρα τῆς Ζωῆς, ποὺ μὲ τὸ

Ἡ Διονυσία εἶχε πῆσει μὲ τὸ σκαμνάκι της... (Σελ. 285 στ. β')

κουρασμένο της, ὅπως ἔδειχνε τὴν ἀνησοχία ποὺ τὴν κορίεσε. Ἐλα νὰ χορέψουμε μιά πόλκα γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Κι' ἀρπάζει ἀπὸ τὴν μέση τὴ συντρίφισα τῆς σὲ τραλλὸ χορὸ, ἐπάνω σὲς πλάτες τῆς σάλας.

Ἡ Ζωὴ τὴν παρατηρεῖ μὲ κατάπληξη, ἐνῶ ἐκείνη συντροφεοῖ τὸ χορὸ τῆς μουρμουρίζοντας ἕνα εἶθμο ἀκοπὸ πόλκας.

Ἡ Τρουσέτ ποὺ φθάνει αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν πιστεῖται τὰ μάτια της. Δὲν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ὡς τώρα τὴ Διονυσία νὰ χορεύῃ.

Καὶ χορεύει σήμερα !..

Ἡ Τρουσέτ εἶναι ἔξω φρενῶν. Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ ἀποτελέσματα ποὺ φέρνει ἡ δυναμίτη ; Τὶ ἀπογοήτευση θὰ

νοῖσῃ ἂν τὸ μάθῃ ὁ Δουμποῦκ !..

—Κοιτάξτε λοιπὸν αὐτὰς τίς μούμιες, φωνάζει στὸν ἀρχιεργάτη, σὺν νὰ τοῦ λέγῃ νὰ βάλῃ καμμιά τιμωρία σὲς δού χορευτρίες.

Ὁ ἀρχιεργάτης ἐρχεται σιγά-σιγά ἀέρωντας τὰ ἀκούσιαι του σὲς πλάτες. Ἡ Διονυσία τὸν βλέπει, ἀλλὰ ἐξαικολουθεῖ νὰ χορεύῃ τραγοῦδῶντας, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὸ πρόσωπο εὐτυχισμένο.

Ἡ φρόνημη Διονυσία νὰ χορεύῃ ! Πρωτάκουστο. Αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄμα νὰ μετρήσῃ δλα τὰ χαλλίκια, πᾶσα ν' ἀφήσῃ νὰ τῆς ἐφεῖθῃ ἕνα δᾶ !

Σαμακὰ μπροστὰ τῆς καὶ τῆς λέγει ἀστειροῦμένο :

—Γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν Ἁγία Αἰκατερίνη, βέβαια, ἔ !

—Αὐτὸς εἶν' ὁ ἕνας λόγος, ἀποκρίνεται ἡ Διονυσία.

—Καὶ ὁ ἄλλος ποῖος εἶναι ; ρωτᾷ μὲ περιέργεια.

—Ὁ ἄλλος ; Εἶναι ἡ δυναμίτη... ποὺ μᾶς κάνει καὶ πηδοῦμε, ἀπαντᾷ ἡ Διονυσία χορευόντας ὀλοῦσα.

Καὶ ὅμως οὔτε ὁ χορὸς, οὔτε τὸ καθάρισμα ποὺ ἔκανε δλη τὴν ἡμέρα δὲν τῆς γιάτρεψαν βέβαια τὸ πονεμένο χέρι της.

Μποροῦσε ἀκόμη νὰ τὸ ἀπλόνη ἐπάνω σὲς τραπέζι καὶ νὰ μαζεύῃ τίς γκρίλες πέτρες. Τῆς ἦταν ὅμως πολὺ κουραστικὸ νὰ κουβαλῇ τὸ καλάθι τῆς γεμάτο γιὰ νὰ τὸ ἀδειάσῃ σὲς σωρὸ. Ἦταν πολὺ βαρὸ καὶ ἡ κούραση τοῦ ἐνὸς χερτιοῦ ἔκανε νὰ πονῇ τὸ ἄλλο.

Ἦταν σὺν τελευταίον τῆς δρόμο. Ἡ Διονυσία πῆρε τὸ γεμάτο της καλάθι μ' ἕνα χέρι, τὸ σηκῶσε ὡς τὸ γόνατο καὶ ἀπὸ καὶ μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα, τὸ ἀκκοῦμπησε στὴ μέση της. Ἀλλὰ σὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ καὶ ν' ἀποδέσῃ κατὰ γῆς τὸ καλάθι της γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ φθάνει ἡ Τρουσέτ, ἀρπάζει τὸ καλάθι, κ' ἀδειάζει τὸ περιεχόμενον σὲς δικῆς τῆς σωρὸ. (Ἐπεταῖ συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Σκοτεινὰ, μᾶθρα σύννεφα χίσιον ἀπόψε κάσιον, χίσιον ἀπόψε ποὺ ἐφύθησαν ἀπὸ τὸ κῆμα ὡς κάσιον. Χίσιον κίονες κ' ἀκρόστιλα, καὶ μαγικά παλάτια, σὲ νέανος οὐθῶνος χιλιόμετροφους ποὺ πλανεῖσθ' τὰ μάτια. ...Κι' ὄλο πῶς θοῶλα γίνονται μὲ τὴ θλιμμένη ἐσπέρα, κ' ἀγάπια-ἀγάπια οὐθῶνται βαθιά στὴ δῆση πέρα...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά τ' εως 10 τὸ πλὸν λέξεις με ἀπλῶς στοιχία δε. 9 (ὁ ἐλάττωτος βῆσι). Πᾶσαν πᾶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἢ λέξ. με πᾶσα δὲ στοιχία λέξ. 40 καὶ με κεφαλαία λέξ. 60. Ὁ χωριστὸς στοιχὸς δε. 150

(ΚΒ' - 719)
Εἰσερχόμενος σὺ Διπλασιάζομαι, χαίρετ' ὅλους καὶ ὄλους.
Στιὰρ Πελάσσο

(ΚΒ' - 711)
Ροδοδάκτυλη Ἀγούλα, κάταν σου ἐστὲν ἡν ἔλαβες;
Μικρὰ Πρωγιάντισσα

(ΚΒ' - 712)
Ἀγρολόουλο, Διαβολὰ εἰ τῆς Μαζαρίτας, σὺς εὐχομαι εἶη πολλὰ.
Πανταρὸ Παρῶν

(ΚΒ' - 713)
Σύλλογε Κόσμε, εὐχαριστῶ θεομάς. Δίσις: Ἄννη Θεοδοσιάδου, Λουκρά Αἰδηροῦ.
Ροδοδάκτυλη Ἀγούλα

(ΚΒ' - 714)
Ἀκίλα, σὸν τολμᾷς βρῆς με εἰμι δὲ.
Διομοφάνης

(ΚΒ' - 715)
ΠΟΤΕΒΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:
Α. Μ. Μυστιῶν: Α. Βραβεῖον: Δόξα Μαζαρίτη, Β': Ἰωνία Βάββα. — Καρ-ποστάλ: Α. Βραβεῖον: Βυζαντινὸς Ἀετός.

(ΚΒ' - 716)
Ἄτθίς, δέχου ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάξην c. p.; Ἄπάντησε.
Ἰδαῖος Ἑλληνοῦ

(ΚΒ' - 717)
Ρίτα, μήνα ἔχω νὰ λάβω γράμμα σου: τί γίνεσαι σὺν ἡ τακτικῇ.
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' - 718)
Ἐνα λαθακι: Ἡ Ἀράχνη εἶναι ἡ ἴδια ἢ Μέμφις; ἢ δὲ Χάρυβδις ἢ ἀδελφοῦλα τῆς. N' est-ce pas?
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' - 719)
Ἰερὰ Συμμαχία, λίγο πὺρ ζεοτὶ, γιατί παρσαίμε με τις κρούδες σας, ἐνικαί εἶναι καλοκαίρι.
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' - 720)
Σόρα Πρωκιά, δὲ ἔχω κ' ἄν μᾶς θέλει, εἰμεθα παρόντες.
ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' - 721)
Εὐχαριστῶ τὸ Πάγκι Πλόγκι γιὰ τὴ θεοιὴ του ὑποστήριξι.
ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' - 722)
Ρίτα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τίς θεομές σου εὐχές.
ΣΤΡΩΝΗΜΑ ΒΑΛΛΑΔΑΣ

(ΚΒ' - 723)
Χάρυβδις, νὰ μὴν ξαναστειλῆς ἅ τις κάρτες σου ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ νὰ γράφης καὶ Διὰ βόλαρος.
ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

(ΚΒ' - 724)
Νέμε Ἐκδικητῇ, σὲ ἀνεκάλυψα.
Νεστάι δ' Κ. Τσίλιας.

(ΚΒ' - 725)
Συμπαθὸν Ἐπαναστάτην, κη-ρῶντο πόλεμον ἐναντίον «Κυκλάδων». (Προσεχὸς ἀποτελέματα.)
Ἑλληνικὸν Ἰδανικὸν

(ΚΒ' - 726a)
Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ελευθερωτῆς τῆς Πατρίδος = Θεοφ. Κριεζῆς.

Ἑλλάδας Ἐπίσημα, νὰ σὲ ξεσκεπάσω ἢ ἀότα!!!
ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' - 726)
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρῶσομεν διαγωνισμὸν πρωτότυπον «Ἐστὸν ὅπερ τῆς γυναικείας ψήφου ἢ οὐκ καὶ γιὰ τί». Προθεσμία ὀκτωβρῆς. Συμμετοχὴ δόλεπτος. Βραβεῖα τρία. Δοξαζόμενον Τσοκλιν p. r. Ἀθῆναι.
Δοξαζόμενος Τσοκλῆς

(ΚΒ' - 671)
ΚΝΩΣΙΕ, σὺν στέλνω Μ. Μυστ. Ἄναμένο ἰδικά σου.
ΥΠΗΝΟΒΑΤΗΣ

(ΚΒ' - 728)
ἸΠΠΟΛΥΤΕ, ἔλαβα Μ. Μ. Σὲ εὐχαριστῶ. Σοῦ στέλνω τὰ ἰδικά μου.
ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΒ' - 729)
Α. Τ., τὸ γράμμα τὸ σέβειλα στὸν κ. Παπαδόπουλο. Φαίνεται ὅτι δὲ ὄχης διαβάσει τὸ «σανοίγινε». Εὐχαί.
ΡΙΤΑ

(ΚΒ' - 730)
ΑΡΑΤΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗ, ζητῶ τὴ συνδρομὴ σου... Τιμωρῆσε λοιπὸν τοὺς ἐχθροὺς τῆς ΡΙΤΑΣ

(ΚΒ' - 731)
-ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΚΙΝΟΥ-
Σ. Ε. Ν. ἐπειδὴ βλέπομε πῶς κοιμῶσαι βασιδι, ἀρχίζομε τὰς ἀποκαλύψεις μας: Ε = Ἐσπερος = Μιχαλόπουλος, Ν = Νιγάρας = Σπαβέρας, Υἱὸς τῆς Νουκίος = Γεωργιάδης, Μελοποιητῆς = Στίτας: Ἐλευθερο Πουλι = Ἀναστασιάδου, Ἀσπροῦλα = Ἀξαλῆς, Μέγας Κρης = Χρῆνης, Ἀγρῆσι = Κάκια Ε (Ἀθῆναι) Παλιόρασι = Καίπα Ε (Σμύρνη), Δόξα = Παυλίδου.

(ΚΒ' - 732)
ΑΡΑΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΥΝΑ»
Εὐχαριστοῦμεν θεομῶματα δούσις ἔλαβον μέρος εἰς τὸν πρῶτον Διαγωνισμὸν μας. Ἀναμείνατε τὸν δευτερον Πρωτότυπον Διαγωνισμὸν καὶ τὰ σπάνια δῶρα του. Ὁ Πρόεδρος: ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ, Ὁ Γεν. Γραμμ: ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' - 734)
Τὸ ΕΞΕΚΕΠΑΣΜΑ: Μάθη Ἄραχνη = Ἐμ. Βενιόγλου, Τριφύλλι = Χρηστῆνα Βενιόγλου. Τρέμετε!!! ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' - 735)
ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, τὸ ὄρωαί σου τετραδιὰκι με κατενθούσασε. Τί θὰ πῆς γιὰ τὸ πτωχὸ δικό μου; Ἀλληλογραφοῦμε; Περιμένο.
ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' - 736)
Ἀντιλάσσω Μ. Μ. με Ρίταν, Ροβεσπίρον καὶ Βοσκοπὸν τὸν τοῦ Αἴνου. Ἀπαντῶ τάχιστα.
Κυδιωνιάτης.

(ΚΒ' - 737)
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ἔμα: πορτοῖτα, ὄμαδες, ἴσα, πτηνὰ, διάφορα σκίτσα. Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα πέντε. Δικαίωμα συμμετοχῆς ἀρχιμή, ἢ γόρσια πέντε. Τὰ εἰσπραχθῶμενα (καθὼς καὶ τῶν ἐπομένων διαγωνισμῶν) διατεθῆσονται ὡς κεφάλαιον διὰ τῆν ἴδρυσιν τοῦ προαναγγελθέντος Ἡκ. Κομιτάτου. Δίσις Ρ. J. N. British Poste - Restante, Galata - Constantinople.

(ΚΒ' - 738)
ΕΛΛΗΝΟΠΕΡΙΩΤΙΚΗ ΕΥΦΥΨΙΑ

(ΚΒ' - 788)
«ΕΝΘΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ»
Ο' ΣΥΛΛΟΓΟΙ
«ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»
«ΚΡΗΤΗ»
«ΤΡΙΝΑΡΙΑ»
«ΑΜΥΝΑ»

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»
«ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ»
«ΟΛΥΜΠΟΣ»
«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
«ΟΡΧΟΜΕΝΟΣ»
«ΦΑΡΑΩ»
«ΚΥΚΛΑΙΕ»

ΣΥΝΕΜΑΧΗΣΑΝ καὶ ἔχοντες ἀποπὸ τῆν ἐνοσί δλων τῶν Συλλόγων προσκαλοῦν τοὺς Συλλόγους καὶ Συνδρομητὰς νὰ ἐνωθοῦν. Οἱ δεχόμενοι ἄς γράψουν στὸν «Ἑλληνοπαῖδα» Νοῦαῖου Μλήτη 33, Πειραιῖ.

ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ
Ἄνικητε, ἀότα!!! τὴν πλάθετε.
Ἄδεν εἶμι δ' Ἀερθενές.
ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΒ' - 740)
Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διπλασιάζομον, χαίρετ' ἀπαξάπαντας ἔκτος τῆς Σόρας Ἀεζινέβ καὶ τῶν φίλων τῆς διὰ τῶν εὐνοήτων.
ΣΗΡΑΝΥΟΥ

(ΚΒ' - 741)
Δόξα Μαζαρίτη, Ἄφ. Γυμνασίου, Σλωμισμένο Ἀγῶρ καὶ Σένη. c. p. ἔλαβον. Ἀλληλογραφοῦμεν; Δέχουθε; στείλατε.
Ἰαβέρης

(ΚΒ' - 742)
Ρίτα, πῆς τῆς φιλενάδας σου, ἂν ἔχη κονοῦσια, ἔχω συντηγῇ.
Ἰαβέρης

(ΚΒ' - 743)
Ἰδρῶμεν πρῶτην «ΔΥΑΝΑΡΙΑ» με πρωτοπαγῇ ἀκοπὸν.
Ἀρχηγός: Καν-Ομηρος.
Υπαρχηγός: Καλότυχος.

(ΚΒ' - 744)
Ρίτα, Τριανδρία, Ἀφελῆ Γυμνασίου, δεχέσθε φιλιάνμας; Μπερμπαντάνο, καλῶς ἤλθε.
ΔΥΑΝΑΡΙΑ

(ΚΒ' - 745)
Τί λέει τὸ Μαργιολάν; Ὅποιος τοῦ στείλει πρῶτος Μ. Μυστικά, θὰ ἀνταμειφθῇ με 20 τετραδία ἀγραφοί!!!

(ΚΒ' - 746)
ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ,
Ἐγγραφαί μελῶν Ἰαπτόται: Ἐναῖριος, Ἀφελῆς Ἑλληνοποιτῆ, Πέγκροφ, Ἀρχικαλαμπουτσῆς, Ἐνας, Δόνιμοι: Τηβεγοφόρος. Ἀλληλογραφία: Ἐναῖριον: Ἐνεργησῆτε κατὰ βούλησιν, ἀρκετὶ νὰ μᾶς κοιταίτε ἐνημέρους. Καταστατικὸν στέλλομεν εἰς ἐγγραφέντας. Ἀνακαλύψεις: Δοξασμ. Στρατηλάτ. = Μ. Κυριακίδου, Δοξασμ. Ἑλληνοποιτῆ = Θ. Σταυριανός, Ἐπαναστάτης = Κ. Λευκαδίτης, Θλιμ. Κισσός = Γ. Νόνης, Ἑλλ. Ὀνειρο = I. Ἀποστολόπουλος, Ἐορτασός = Γ. Μιχαλόπουλος, Πανελ. Ὀνειρον = Π. Χαμουῆλ.
Βασιληῆς ΠΑΛΑΝΟΙΟΣ

(ΚΒ' - 747)
Σόρα Ἀεζινέβ, Σηρετιέλ, Κιόρ διωγνῶσθι, εἶμιε συμμέχος ὄσις.
Ἀρανητῆς

(ΚΒ' - 748)
Ἀγαλαβάνω ἀντιπροσωπεῖαν Ἀ. οὐδῶσθιτε Συλλόγου, Γράψατε: Γ. Βουγιόβαν, Καίμας

(ΚΒ' - 746a)
Διπλασιάζομαι, Διπλασιάζομαι, ἀλληλογραφῶ Γυλλοσεῖ. Γερμανιστῇ, Ἀγγλιστῇ, Ἑλληνοστῇ. Γράψατε Πειραιακήριον p. r. Κοββόλαν.
Ἀρανητῆς

(ΚΒ' - 749)
Παρακαλῶ τὸν Σόρα Ἀεζινέβ, Σηρετιέλ, Ἄφ. Γυμνασίου: Ἰαβέρητην, Νέον Βολταῖρον, Ἐπαναστάτην, Σανθὸν Βιολιστῆν, Ἀγωναυπλίτην, Μαζαριπαντάνο, Μοσχονάγκα τ. Πάρισι, Ζηκοτὸ, Ἀδέσσ. Βέλος. Νὰ δεχθοῦν τὴν τακτικὴν μου προσβολὴν εἰς τὰ Μ. Μυστ.
ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' - 750)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο' ΑΝΙΚΗΤΟΣ
Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ
Νεῦν ἀπ' νομιστῆ.
Ἰζκ ηβης εθροβην
Ἀβρυνβην ἰπεβν
Ἐξυβην, ὀσπεβην.

Εἶνε δημῶδες ἀνιμῆα δημοσιεύθεν ἔφρατος εἰς τὴν «Διάπασιν». Ζητεῖται νὰ τὸ διαβάσει, νὰ λυθῇ καὶ νὰ γραφῇ τὸ κλειδί. Βραβεῖα: Α'. ἐξάνητος συνδρομὴ τοῦ 1923 Β'. Δόουρα μετὰ δύο τομιδίων Παῖδ. πνεύματος. Γ' Κόκκινος βρῶχος. Προθεσμία μῆν. Στείλατε p. r. Ἀθῆναι.

(ΚΒ' - 751)
ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΔΟΙ! ΚΑΙ ΟΔΑΙ!
Ἰαβέρης

(ΚΒ' - 752)
Διπλασιάζομαι, Διπλασιάζομαι, χαίρετ' ὅλους. Σπαθὶ Κωνσταντίνου, εἰμεθα ὀμοφρονες. Ἀλληλογραφῶ με ἀπαξάπαντας.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΘΑΜΑΣ

(ΚΒ' - 753)
ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΚΙΝΟΥ. — Καταγγέλλω σὺ Διπλασιάζομο, τὸ Νίκο Τουτονεζάνη, ὡς λειποτάτην τοῦ. Νεκροτοφελου. Φιδές = Μ. Σιαυριανός.
ΑΡΑΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' - 754)
Ἐλο, Μπερμπαντάνο, μὴν κάνεις πῶς δὲν καταλβαίνεις ἔξωρις πῶς δὲν μιλῶ γιὰ ταξίδι.
Μέμφις

(ΚΒ' - 755)
Ἐπνημη Ἑλλάδας, ὁ Μπερμπαντάνος σὺν ὑπαγόρευσε αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν.
Μέμφις

(ΚΒ' - 756)
ΚΙΚΗ, σὲ ξέρω καὶ σὲ βλέπω τακτικὰ ποῖα εἶμι; ΚΙΡΚΗ
(ΚΒ' - 757)

(ΚΒ' - 758)
Μαζαρίτη, Μέμφις, Νίκοα Ἰωαννίδου, θὰ σὺς ἀξίη ἕνα μεγαλύτερο ἐμπρόβον. Σταν ἀνακαλύψετε καὶ τὴν: ΑΡΑΧΝΗΝ
(ΚΒ' - 758)

(ΚΒ' - 759)
Ἀποστῆματα Διηγηματικὸν Ἀδιαγωνισμῶ (ΚΒ' - 497): Βραβεύτησαν: Θάνας Ἄλης, Βασιλεὺς Ἀθάνας, Χρυσαστάς.
Ἐπανος, Πανκοχάραμα.

(ΚΒ' - 760)
ΛΑΤΡΗΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
(ΚΒ' - 759)

(ΚΒ' - 761)
Καίριε Ἀντῆρα, γιὰ σου. Καλὴ ἀντίμωση. Σόρα Θεοκλιπ
(ΚΒ' - 760)

(ΚΒ' - 761)
Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, εἶμι ἢ Ζαῖ Βάρτ. Ζεσπῶσθι με.
(ΚΒ' - 761)

(ΚΒ' - 762)
Εἰσερχόμενος σὺ Διπλασιάζομο, χαίρετ' ἀπαξάπαντας ἰδικαίτως: Σόρα Ἀεζινέβ, Σηρετιέλ, Ἀδτεξόριον, Γυὸ τοῦ Ψηλοκρίτη.
Σόρα Θεοκλιπ